

Vrba

*Nejasnoću neku proljeće mi nosi,
dok sjedim kraj vrbe što je sjenom pala.
Misao k'o strepnja kada nadom rosi,
pod krošnjju svoju k'o da me je zvala.*

*Pogledah, a grane hladne ćute
i prozračnost neka po granama bijela.
A dva su gavrana k'o da nešto slute
iz daljine neke na vrbu sletjela.*

*Zadrhtaše grane, zatreperi sjena,
zar proljeće to je što mi slutnje šalje,
uplaših se, viknuh, a viknu i stijena
i grozni gavrani odjetješe dalje.*

*I sinu sunce, ptica zacvrkuta,
svi glasovi k'o jedan zabruje,
samo vrba moja, nepomična, kruta
ili drijema, ili sanak snuje.*